

Paraenesis De Eleemosyna

Alardus <Aemstelredamus>

[Köln], 1545

VD16 A 1250

Peculiares aliquot eleemosynarum commoditates.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63012)

DE ELEEMOSYNA.

peres sustentauero largius, si charitate quæ operit multitudinem peccatorum, flagrauero ardentius. Quis nostrum ita desipit, ut huic homini dicat, nihil tibi proderunt in posterum, uade saltem uite huius suauitate frueris. Auertat Deus tam immanem sacrilegamque dementiam. Quamuis ergo caute, salubriterque prouisum sit, ut locus illius humillimæ pœnitentiæ semel in ecclesia cõcedatur, ne medicina uilis minus utilis esset egroris, q̄ tanto magis salubris est, quanto minus contemptibilis fuit. Quis tamen audet dicere deo, &c.

Eccenon solus Cyprianus ignorauit mysterium nouæ iustificationis, sed & Ambrosius & Augustinus, reliquique Orthodoxi ad unum omnes: qui non fuerãt audituri correctorem ac castigatorem, loquuntur enim securissime, constantissime, apertissime, sicut de re compertissima.

Peculiares aliquot eleemosynarum commoditates.

CHrysostronus ad populum Antiochenum. Quod ars sit eleemosyna, homilia tricesima tertia. Si enim artis est propriũ ad aliquã utilitatem peruenire, eleemosyna uero nihil est utilis, clarum est profecto, quod ars & omnium artiũ est optima. Non em̄ nobis cõficit calciameta, neq; uestimenta contexit, ne has luteas domos ædificat. Verum & æternam ministrat uitam, ex mortis manibus eripit, & in utraq; uita claros exhibet, & man

DE ELEEMOSYNA.

siones ædificat in cælis, & æterna parat illa tabernacula. Hæc lampades nostras non sinit extinguui, nec sordidis indutos uestibus in nuptijs uideri: sed lauat, & niue mundiores reddit. Si nanque fuerint peccata uestra ut coccinum, quasi nix dealbabuntur. Non sinit nos eo decidere, ubi diues ille, nec audire uerba tremenda, sed in Abrahamæ sinus deducit.

Chrysostronus ad populum Antiochenum, homilia 26. de eleemosyna faciendâ. Tanta uis est eleemosynæ, cum multa fiducia suos introducit alumnos, est enim cæli nora ianitoribus, spõsalis thalami fores obseruantibus, quin & uenerabilis, & q̄s sui cultores agnouerit, cum multa introducet libertate, & contradicet nemo, sed omnes cedent. Nã si Deum in terram deduxit, & hominem fieri persuasit, multo magis in cælum hominem poterit reducere: magna enim est ipsius potentia. Si igit̄ ex misericordia & clementia deus homo factus est, & ut seruus fieret, persuasum: multo magis seruos in ipsius inducet domum. Hanc amemus, hanc diligamus, non uno die uel altero, sed in omni tempore, ut nos agnoscat. Si ipsa nos agnouerit, & dominus agnoscat, si non agnouerit ipsa, ignorabit & dominus, & dicet: Nescio uos. Chrysostronus in epi st. Pauli ad Timotheum pri. capite 5. homilia 14. Gratiâs magis pauperi debet, quia dignatur accipere: Nisi em̄ essent pauperes, peccatorum difficile sarcinam poneret. Medici illi sunt uulnerum tuorum, manus eorum tibi medicamenta præstant. Nõ ita medicus, ut medicamenta imponat, extendens manum curationem

DE ELEEMOSYNA.

exhibet, ut pauper abs te, ut accipiat porrigens manum. Dedisti pecuniam, & peccata simul exuisti. Huiusmodi & sacerdotes, peccata enim populi comedunt. Maiora igitur recipis, quam largiris, beneficiūque potius accipere, quā ferre probaris. Deoq; non hominibus sceneraris, diuitiasque non minuis, sed auges: minuis autem illas nisi eroges, nisi indigentibus des. Augustinus homilia 30. Quando dicit: date & dabitur uobis, attendite cui dicit. Homini dicit deus, mortali dicit immortalis, medico dicit rans pater familias. Neq; em̄ hoc reuocaturus est, quod dedimus, inuenimus quem sceneremur. Demus in usuram, sed deo, non homini. Ei damus qui abundat, ei damus qui dedit quod demus, & pro modicis rebus profert nobis, pro mortalibus, pro putribilibus, pro terrenis quæ æterna sunt & incorruptibilia, & sine fine manentia. Chrysostronus. Medicamentū fortius qđ maxime operat̄ in pœnitentia est eleemosyna, sicut in præceptis medicinæ medicamentum quidem herbas multas accipit, unam autē dominatissimam, sic & in pœnitentia dominantior ista herba & potentior est, & uniuersum ipsa efficit. Audi enim quid dicit scriptura diuina: Date eleemosynam & omnia munda sunt uobis. Chrysostronus in caput Ioannis 16. homilia 76. Nonne uides, quomodo omnia nobis communia statuit deus? Nam si pauperes esse permisit, etiā hoc diuitum gratia factum est, ut per eleemosynam peccata possint abluere. Chrysostronus sermone 7. Agricolaë si frumenta domi conclusa tenent, uermium in esca amittent:

DE ELEEMOSYNA

si uero disperferint in terras, non modo custodiunt, sed etiam augent. Sic opes stantes quidem in arca, ac sub sera & ueste defossæ, cito transfugiunt. Si uero in eleemosyna distributæ fuerint, non solum manent custoditæ, sed & maiores inde resurgunt.

Ioannes Chrysostomus homilia 12. capite 5. Sic ulmus infructuosa dat humorem uiti, ut uitis pro se & pro ulmo proferat fructum. Ita tuæ res proficiant ad pauperis sustentationem in hoc seculo, ut & illius sanctitas proficiat ad tuam sustentationem in illo. Felicianus episcopus sermone 38. Diues & pauper ulmo & uiti assimilantur. Ulmus ex se sterilis est, quemadmodum & diues. Vitis uero ferax, & sibi sustinendæ non sufficit, Et pauperes sustentet oportet, ut ulmus non sit plane inutilis & excidatur. Quemadmodum triticum quod seminatur, pregnantis aristas ostendit: Ita & eleemosyna multos manipulos iustitiæ efficit, & ineffabiles prouentus profert. Quod eleemosyna utiliter deitur pro defunctis, uide 13. quæ st. 2. Non extimemus, ca. Anima, & ca. Tēpus, 24. quæ st. 2. Sane quid, 26. quæ st. 7. Ab infirmis de pœni. distinct. 15. Ante medium. Vitis fructifera est, ulmus autem lignum sine fructu est, sed uitis nisi implicata fuerit ulmo, non potest multum fructum facere: jacens enim in terra, malos fructus dat, sed si suspensa fuerit super ulmum, & pro se, & pro ulmo fructum dat, ulmus ergo non minorem fructum dat, quam uitis, sed potius maiorem. Hæc igitur similitudo posita est in seruos Dei, in pauperem & diuitem.

Diues enim habet opes, a dño uero pauper est: distiã

DE ELEMOSYNA.

hitur enim circa diuitias suas, & ualde exiguam
habet orationem ad dominum, & quam habet, iner-
tem habet, & non habentem uirtutem. Quum
igitur diues præstat pauperi, quæ illi opus sunt,
pauper orat ad dominum pro diuite, & Deus præ-
stat diuiti omnia bona, quia pauper diues est in ora-
tione, & uirtutem magnam habet apud dominum
oratio eius: sunt ergo ambo cōsortes honoris operis
suorum. Basilius in dictum illud Lucæ duode-
cimo, Destruam. Basilius in illud dictum Lucæ duo-
decimo, Diruam horrea mea, &c. Ut sementis quæ
in terram iacitur, lucrum affert ei qui iacit: Ita eti-
am panis in esuriētis manu seminatus multiplex cō-
modum in posterum reddit.

*Quantas habeat uires, & quibus donanda sit
præmijs elemosyna.*

E Neomia aliquot elemosynæ per Chrysosto-
mum in Acta Apostolorum capite decimo,
homilia uicesimal secunda. Vidistis quanta elec-
mosynæ uirtus, & in priore & in præsentis sermo-
ne. Illic à temporali morte liberat, hic ab æterna, &
ianuas aperuit celi. Vide etiam quanti fecerit, quod
credat Cornelius, ut & angelus missus, & spiritus
operatus, & princeps Apostolorum accersitus, ui-
sionemque talem uidit, & nihil omnino intermis-
sum est. Quot fuerunt Centuriones & Chiliarchi
& reges, & nullus horum assequutus est quæ ille.
Audite omnes qui in militia estis, qui regibus assi-
stitis, Pius erat, inquit, ac timens Deum.

K iij